

A TERMÉSZET.

AZ ÁLLAT- ÉS NÖVÉNYKERT
IGAZGATÓSÁGÁNAK KÖZREMŰKÖDÉSÉVEL
SZERKESZTI: RAITSITS EMIL DR

KIADJA: BUDAPEST FŐVÁROS ÁLLAT- ÉS NÖVÉNYKERTJE

ELŐFIZETÉSI ÁRA FÉLÉVRE 30.000 KORONA

Kiváltságos halak.

Írta: Garády Viktor.

A tenger sajtósága, titokzatos és tarka életével elképzelhetetlen csodákat bűvöl a vizekbe. Minden lakója egy-egy ismeretlen kérdés elé állít bennünket, amely mint valami felfoghatatlan rejtély, szinte zavarba ejti álmélkodó lelkünket.

Ott úszkál mindjárt előttünk egy hal. Alakja valóban mesébe illő. Nem tudjuk hamarosan megérteni, hogy mért tér el annyira alakja az édesvízi hal alakjától? Mért nincs a tengeri hálnak is mindig olyan „halalakja”, mint a folyókban, tavakban élő rokonának? Miért éppen a tengeri hal élvezheti azt a különös kiváltságot, hogy mindig más alakot, más színt ölthet?

Mint mindennek a természetben, úgy ennek is megvan a maga oka.

A tengerben az életviszonyok örökké változnak. És a viszonyokkal változik az állatalakja, színe, sőt természete is. A létért való küzdelem sokkal nehezebb a tengerben, mint bárhol a szárazföldön. Ezek a küzdelmek pedig átalakító hatással vannak a tenger lakójára. Eppen ezért a tengeri hálnak, mert sokkal nehezebb az élete, mint az édesvízi halé, mert sokkal több veszedelemmel kell neki megküzdenie, az életviszonyokhoz képest lassankint más lett az alakja, más lett a színe.

Száz meg száz olyan hal él a tengerben, amelyek alakja mindenre emlékeztet, csak éppen halra nem. Az egyik olyan, mint a sziklakő, a másik, mint valami szalag. Ez itt valóságos golyó, az ott, mint a kivont kard csillogó pengéje. Van olyan,

amely az ezüsthéjű teli holdra hasonlít, majd olyan, mint az ékes lobogó. Emez úgy fest, mint a kalapács, amaz meg, mint a tű vagy fonál. Élnek aztán olyan halak is a tengerben, amelyek más állatok alakját öltik magukra. Megesküdnél, hogy nem halak. Úgy festenek, mint a béka, fecske, kígyó, vakondok, sün és még kitudja, milyen más állat.

A szárazföldi ember például nem tudja, hogy olyan halak is élnek a tengerben, amelyek repülni is tudnak. Hiszen magát a tengerparti embert is meglepi, amikor hajója oldalán hirtelen felszökik a vízből egy hal és nyílsebesen repül el mellette, csak aztán győződik meg róla, hogy igazi hal. Eleinte zavarba ejti a dolog s azt hiszi fecske surrant el mellette. Pedig valóban hal. A neve *fecskehal* (*Exocoetus volitans*), mert szakasztottan úgy fest, mint a fecske.

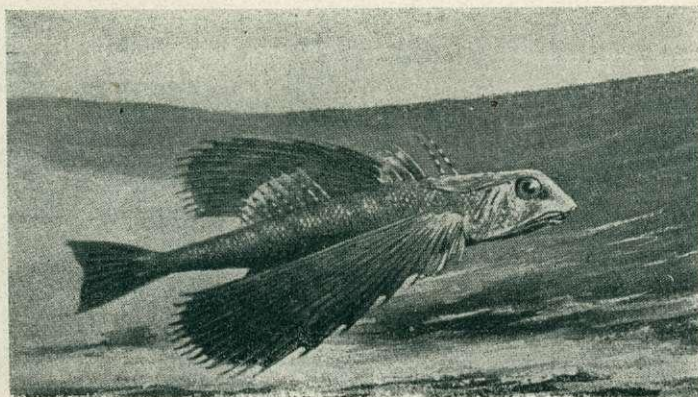
A színe szép ragyogó. A háti oldala meg a szárnya azurkék bársony, a hasa csillogó ezüst, ibolyaszínű és rózsaszín reflexekkel. Nyáron a fiúmei öbölben is látható. Az abbaziai fürdőző vendégek gyakran láthatják. És valahányszor felszökik a vízből és messzire elszáll, annyira meglepően hat az emberre, hogy önkéntelenül elkiáltja magát: „Ni ni, repülő hal!” Néha a csónakunkba is lepottyan.

Az egyenlítő körül, a trópusi tengerekben óriási mennyiségben, valóságos rajokban jelen meg a víz fölött. Ezernyi-ezer fecskehal repül el néha hajónk mellett és szinte hallani lehet szárnyuk rezgését. Sokszor megesik, hogy nekimennek a hajónak és százával hullanak a fedélzetre, persze a legénység nagy öröme, amely igen nagyra becsüli a húsát.

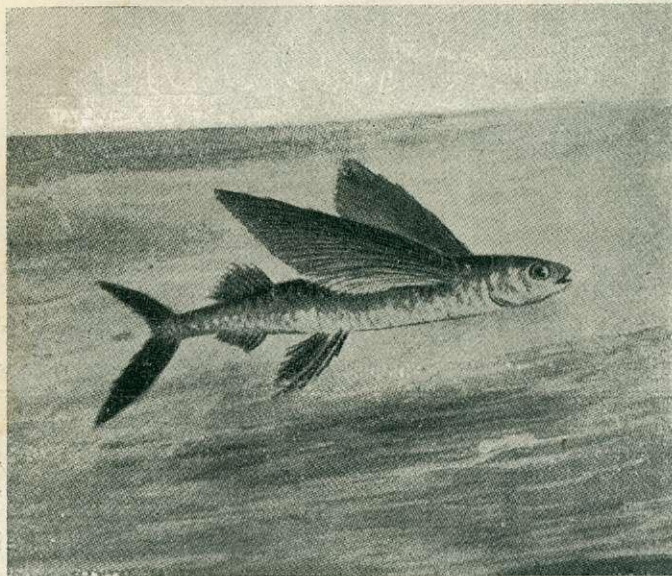
A fecskehal nem azért száll fel a vízből, mintha kedvét lenné benne s a repülés mulattatná. Komolyabb

oka van annak. Csak akkor hagyja el a vizet, ha szörnyen megijed. Ha ugyanis valami veszedelmes ellenség veszi üldözőbe és menekülni akar tőle. Vagy ha hajó jut közelébe és tőle ijed meg. Ha a tinhal vagy a delfin, az úszásnak eme nagy mesterei, veszik üldözőbe, hirtelen felszállnak és az ellenkező irányban repülnek tovább. Az üldözők persze ugyanazon irányban folytatják az úszást, mert bizonyosan azt hiszik, hogy a fecskehalak előttük repülnek.

A természettudósok még ma sincsenek tisztában azzal, hogy csakugyan repül-e a fecskehal, vagy csak erős lökés következtében lebeg a víz fölött. Anélkül, hogy irányt tudna változtatni, vagy hogy a szárnyát úgy tudná használni, mint a madár, a denevér vagy a pillangó. Legtöbbször azt hiszik, hogy a fecskehal repülése nem egyéb, mint „mesterségesen meg-

A piros repülőhal vagy a repülő kakashal, amely magasabbra tud emelkedni, mint a fecskehal, mert 60 cm hosszú a szárnya, ha kiterjeszti.

A fecskehal, amely hosszúra megnőtt mellúszói segítségével a tenger tükre fölött lebeg s néha száz méternyi távolságra is elszáll.

hosszabbított ugrás“, amit farkúszójának erős csavarozásával cselekedne.

A maláji szigettenger lakói nagy mennyiségben halásszák a fecskehalat. A bensülöttek kanoékkal mennek ki a tengerre s égő fáklyát tartanak egy kiterített ponyva fölött. A fecskehalak, akárcsak az éjjeli lepkék, neki mennek a fáklya fényének és seregestül hullanak a kanoeba. A fecskehal, amely rendszeren 25—30 cm hosszú, ritkán nő meg 50 cm-nél hosszabbra.

Valamivel nagyobb nálánál a piros repülőhal vagy a repülő kakashal (*Dactylopterus volitans*). A szárnya, ha kiterjeszti, 60 cm hosszú. A teste bíborpiros, itt-ott ezüst csillogó pontokkal. A szárnya élénk világoskék, fekete foltokkal és sávokkal. Ha kivesszük a vízből, szinte tiltakozik ellene. Megszólal és olyan hangot ad, mintha morogna. A fiatalok nem tudnak repülni. Igazi hazája a Középtenger, de nagyritkán a Quarneróban is megjelen.

A repülőhalakkal együtt a kardorrúhal (*Xiphias gladius*) is ellátogat hozzánk, persze nyáron, mint csaknem minden vendégahalunk. Minden évben fog-

A magyar tavasz...!

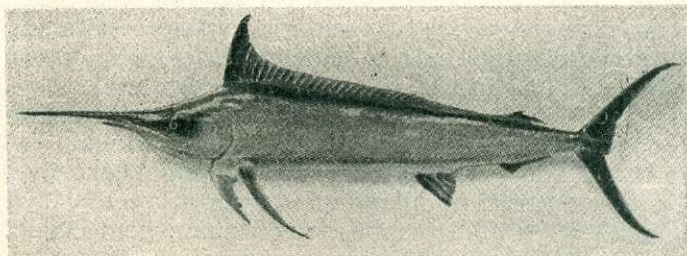
Írta: DÖRRE JENŐ.

Azt mondjátok, hogy az a tavasz:
Ha újra napfényben fürdik a világ?
Ha száraz avar közt fehéren villan
Az erdő mélyén a hóvirág?
Ha ibolya illatát hozza a szellő
És madár dalától hangos a berek?
Ha egymáshoz bújva — ragyogó szemmel
Boldogan járnak szerelmes emberek
S ajkukon elhal a téli panasz?
Azt mondjátok, hogy ez a tavasz?

Azt mondjátok, hogy az a tavasz:
Ha báránnyelűk úsznak az égen?
Ha ragyogó hajnalok pazar gyöngyeként
A harmat gyémántja csillog a réten?
Ha felszálló köd mögött felénk int a távol...
Rónánkat, ölelő hegykoszorú?
S feledve minden, ami a lelkünkben
Égető bánat és oly szomorú?
Könnyelmű ajkukon elhal a panasz?
Azt mondjátok, hogy ez a tavasz?

És mégis azt mondom, — nem ez a tavasz!
A magyar tavaszt — oh — másképp várom én!
Ott van az igaz emberek lelkében,
A titkos készülés izzó, szent műhelyén!
Jöhet a télben, — forró nyár hajnalán...
Vagy őszi orkánok pusztító dalában...
Roppán az avar — vagy pusztul a virág,
Négyfelé induló vad hajrá nyomában...!
És újra, mint régen, szent ami igaz!
Azt mondom, magyarok — akkor lesz tavasz!

A magyar tavaszban — vérrózsák nyílnak majd
S Branyiszko bércin a magyar dal zeng!
Felrúgott határkö sziklaként repül
S a régi végeken a mi zászlónk leng!
Templomok csendjéből felzúg a hozsánna
És könnyes szemekkel egymásra borulunk!
Elveszett testvérek — az lesz a tavasz:
Ha reszkető ajakkal homlokunk csókolunk!
De addig — itt nincs tavasz, — csak jaj és — csak panasz!
Magyarok! Véreim! — Az lesz a tavasz!

Kardorrú-hal.

Hatalmas fegyvere a felső állkapocs hegyben végződő nyúlványa, amely olyan, mint az élesre fent kard s a legnagyobb halakat, sőt a bálnát is megtámadja vele.

nak néhányat a tinhalásztelepeken, ahol a tinhal seregeivel együtt kerül a hálóba. És bizonyosan a tinhalak társaságában is vonul a Quarneroba. A fiumei halpiacon nagyon megörlnek neki a halkedvelők. Csakhamar elkapkodják, mert fehér húsa igen finom és ízletes.

Legtöbbet halásznak belőle Szicília vizeiben. Ott többnyire szigonnyal fogják. Azt teszik meg vele, amit ő az áldozatával szokott megcselekedni. Ez az értékes hal nyáron csaknem közvetlenül a víz színe alatt úszik. A halász a bárka közepén felállított kis létráról figyel, mikor jelen meg előtte a hal. Ha észrevette, rögtön figyelmezteti szigonykezelő társát. Néha ugyancsak meggyűlik a bajuk vele. Ha ugyanis 4—5 méter hosszú hal kerül a szigonyra, az ilyen halnak a súlya a 400 kilogrammot is meghaladja.

Hatalmas fegyvere van. Ez nem egyéb, mint a felső állkapocs hegyben végződő nyúlványa. Nem fél senkitől. Sőt a tengernek legveszedelmesebb ragadozói is rettegnek tőle. A cápa is elkerüli, ha idejekorán észrevette. Bátor és vakmerő. Nem ismer nálánál nagyobb urat a tengerben. És mindezt veszedelmes fegyverének köszönheti.

A halászkodnak is nagyon kell ügyelniök, nehogy érintkezésbe jussanak ezzel a veszedelmes szerzővel. Olyan, mint az élesre fent, hegyben

végződő pallos. Ezzel a fegyverrel a legnagyobb halakat, sőt néha a bálnát is átdöfi. Megegett már, hogy a tengerben fürdő embert is felnyársalta. Sőt egyszer egy csónakban levő embert is megölt. Kiugrott a vízből és fegyverét az ember testébe döfte. Gyakran az útjába eső csónaknak is neki megy és átlukasztja. Néha akkora erővel rohan neki, hogy fegyvere kettétörök. Hajók merültek el már a döfésétől. A londoni híres természettudományi múzeumban egy bálnavadászhajó deszkája látható, amelybe a kardorrúhal kettétörtött fegyvere van beékelve. Nagyon kegyetlen és vérengző hal. Néha valóságos gyilkolási őrjöngés fogja el, amelynek okát még nem sikerült eddig megállapítani.

Ugyancsak nyáron kerül hozzánk az ezüstös kardhal, a tudósok *trachypterus* nevű hala. Szintén a Középtengerből vonul a Quarneroba, még pedig valószínűleg a nyári erős áramlatokkal. Minden

A kardorrú-hal halászata a Messzinai-szoróban. A halász a bárka közepén levő kis létráról figyel meg a halat s figyelmezteti jelenlétéről a hajó orrán levő szigonykezelő társát.

A spanyol bikaviadal.

Írta: Gelsei Bíró Zoltán.

Pesten jártak a spanyol bikaviadorok. Egyszer már voltak itt. Régi jó békés időkben. Akkor óriási deszka-arénát rögtönöztek a Serákkorabeli antik állatkert területén. Lépcsőzetes padsorok, olyan szűk férőhelyekkel, hogy egyik néhai, nagyon kövér honatyánknak három személyjegyet kellett váltania. Jeles diplomata volt, nagyon okosan tette, — bár takarékos hitespárja váltig igyekezett lebeszélni róla, — mert bizony okvetlen agyonpréselték volna. Ugyanis minden jegyet elkapkodták és az aréna zsúfolásig megtelt. A közönség őrjöngő izgalommal verekedett a jegyekért. A naivságáról hírhejt pesti publikum, mely mindenre tapsol, mindenre összecsendül, akkor még lelkesebb kedvelője volt a garasos komédiának. Öreg urak képesek voltak beülni a Paprika Jancsi-ba; elegáns delnőknek pedig földagadt és kifacamadott finoman ápolt kezük a pofozógéptől. Valószínűleg kellett volna többet dárídózó férjeik ellen készültek föl egy kis gyakorlatra. És pörül jártak. Finom selyemruhákban, persze, hogy ott szorongtak a deszkaüléseken. Egy légy sem fért volna be. A helyárak pedig igen magasak voltak. Mai átszámítás szerint félmillió körül.

A hatóság erényőrei akkor se nézték jó szemmel a bikaviadalt. De akkor még nem szóltak bele olyan sokan.

Rudnay főkapitány egyszerűen azt mondta:

— Jó, megengedem. De lovakat a porondra vinni és agyon-döfösteni nem engedek. A bikát se szabad leszúrni...

A derék főkapitány maga is lelkes állatvédő volt.

— Akkor nem ér az egész semmit! — vetették ellen.

— Hát akkor ne csinálják! — mondta kurtán a főkapitány.

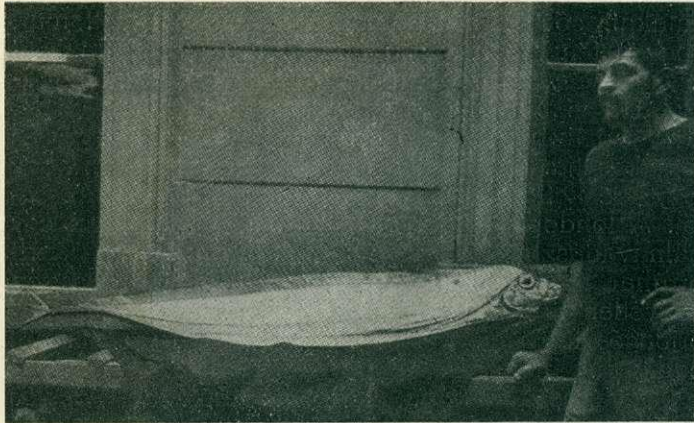
Az espada nagyon szomorú képet vágott. Hosszú spádéja borotvaélesre köszörülve és nem dőlhet bele kedves bikájába, mikor ezért kapja az orkászzerű tapsokat. Enélkül ő egy operett-figura. A viadal pedig bohózat. Silány paródia. Persze, nem ismerte a pesti közönséget. Annak így is nagyszerű, amiért Madridban kifütyülték és megdobálták volna. Egyik espadát a bika meg is szúrta. Valószínűleg nemzeti büszkeségből tette. Bosszúból, amiért elengedte a nagyszerű kegyelemdőfést. Egy állvány is leszakadt akkor, ami nagy pánikot keltett. Ekkor a főkapitány az egész látványosságot befiltotta.

Most láttam viszont a torreadorokat. Feltűntek széles karimás kalapjaikkal a pesti utcákon. Élelmes impresszáriójuk kidirigálta őket sétálni a dunaparti korzóra. Jól számított. A Lipótváros hölgyei csoportokban vonultak a bronzbarna képű spanyol bikavölgyek után. Fogdosták őket a bemutatkozásra. Ehhez előzékeny telhajtók segédkeztek. Néhány napon át divat volt a zsúrokon azzal dicsekedni, hogy Don Darabanto, a tüzesvérű spanyol espada, mely szép spanyol szavak kíséretében köszönte meg a löncsöt.

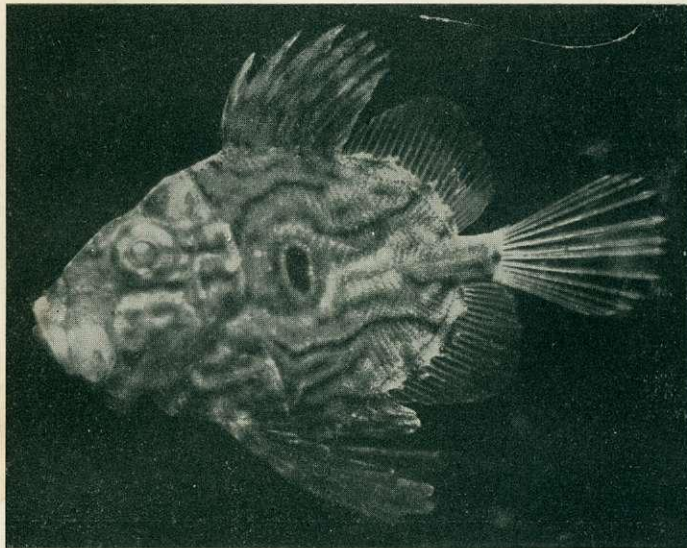
— Nincs szebb, dallamosabb nyelv a spanyolnál.

Már meg is tanulták. Sőt spanyol románcot is játszottak a zongorán, amit hirtelen Zerkovitz „szerzett” meg, ők meg simmiztek hozzá.

Hát meg is látogattam az espadát, künn, rögtönzött telepükön. Épp egy délelőtti próbát tartottak öt apró, fekete bikával. Dalvarez Diego fogadott. Kecses lengítéssel emelte meg kalapját. Köszönésében több volt az affektált artista póz, mint a világot járt gentleman udvariassága. Ilyeneknek képzeltem őket. Bizony csak komédiások ezek, igen szűkös kis műveltséggel. Emlékeztetek az olasz Rinaldóra, aki mély bókkel, lebilincselően, hódító mosollyal és a középkori lovagok hódolatával szedi ki a hölgyek — fülönfüggőit. De mikor autogrammot kérnek tőle, kiderül, hogy nem tud — írni.

A fiumei kikötőben kézzelfogott ezüstös kardhal vagy trachypterus.

Fiatal ostoros hal a fiumei öböl parti vizeiből. Testén láthatók fiatal korát feltűntető sötétebb hullámos sávok. Mellső háti úszóján még nem nőttek meg az ostorszerű nyúlványok. (A szerző felvétele.)

Bemutatta bikáit. Apró, borjú nagyságú fekete állatok, rövid, de nagyon hegyes szarvakkal. Azt mondják, hogy a viadalhoz — direkt — hegyesre köszörülük. Így virtus harcolni velük.

Bizony nagyon vadak. Csak a kezemet emeltem föl ketrecük előtt és már dühösen fujtak rám. Egyik nekem rontott, lábaival kapált és szarvaival dőfötte a — palánkot. Látszott, hogy szívesen keresztülszúrna és nem rajta múlik, hogy ezt nem teheti meg.

Első tekintetre az ember lekicsinyli őket.

— Ez is valami?

De semmiféle más bikafajtaival ilyen viadalt nem lehet megcsinálni. Az ismert tenyészbikák szelidek, esellenek, csak pázaskor vadulnak meg és künn, a szabad legelőn. Hasonlatos az idomított franciakakas is. A mi kakasainkkal elkerített helyen viadalt rendeztetni lehetetlen volna. Századokon át nevelték, tenyésztették és idomították az ismeretes törpe, színeszárnyú fajtát.

Az espada beszélni kezdett, Jól tud — érdekes — németül is. Sőt — rövid napok alatt — már magyar szavakat is gagyogott. Az artistáknál ez könnyen megy.

— Uram — panaszkodott — nevenséges, hogy nem akarják megengedni a viadalok megtartását...

Don Diego persze nem sejtette, hogy bennem is egy lelkes állatvédővel áll szemben, aki elítélem az ilyen, belépti díjak mellett való, nyílt, barbár állatkínzást. A borzalmas emlékü római arénák küzdelmeinek kései csökevényét látom benne. Kultúreberekhez már nem való. De ezt Don Diego meg sem értette.

— Önáltatás, üres farizeuskodás — mondta. — Tessék csak arra gondolni, hogy a vágóhidakon hány ezer barmot ölnek le naponta. Ha a bika megölése állatkínzás, miért engedik meg önök a vágóhidakat? Pedig az önöké igen szép, minta-

nyáron megjelen egy-egy példány a fiumei kikötőben. Meglepően szép, amikor a víz síma felületén lassú, kígyószerű mozdulattal a part felé közeledik. Egy, néha több méter hosszú teste ragyogó, széles ezüstszalagnak tetszik a vízben, ékes drágakövekkel kiverve, a háti úszó rózsaszínű rojtjaival ékesítve. Ilyenkor kézzel is kifogható, amikor is erősfényű ezüstréteg tapad az ember kezéhez. Ez nem egyéb, mint a hal parányi pikkelyeinek ezrei.

Az élete valóságos rejtély. Azonban csaknem bizonyos, hogy a mély vizek lakója. De hogy mért száll fel innen egészen a tenger felületéig, ahol valósággal tehetetlen lesz s úgyszólván „elrongyolódik”: titok. Ha felszáll a mélységből, a testében levő gázok feszültsége annyira meglazítja az izomzatát és csontvázát, hogy teljesen ép állapotban nehezen emelhető ki a vízből. Ilyenkor csaknem mindig teste, vagy úszója egyes részei leválnak róla és teljesen szétmállanak. Ennek a titokzatos és különös halnak nem igen veszi hasznát az ember. Táplálékkul nem szolgál, mert sokan azt állítják, hogy a húsa mérges.

Szintoly titokzatos a holdvilág-hal-nak az élete is. Bizonyosan együtt él a kardhállal s lehet, hogy egyazon áramlattal is jönnek mind a ketten a Quarneroba. Szintoly tehetetlen, ha felkerül a tenger felületi vizeibe. A teste korongalakú. Olyan, mint a malomkő. Innen a tudományos neve is: *Orthogoriscus mola*. Nagyon furcsa egy hal. Első pillantásra úgy rémlik, mintha valami óriási halnak a levágott feje volna. Úgyszólván nincs is neki gerincoszlopa. Gerincagya pedig kis kúpalakú függeléke az agyvelőnek. Ez utóbbi meglepően kicsiny és súlya alig hétézredrésze az egész állat súlyának. Bezzeg ilyen csöpp agyvelővel nem igen lehet valami nagyon okos állat.

Ha úszik, háti úszója egészen kilátszik a vízből. De többnyire nem is úszik függőlegesen a víz felső rétegeiben, hanem oldalt fekve, a háti és farkalatti

berendezésű, gyönyörű, grandiózus, egész kincsbe kerülhetett. Nem ölhetnék önök meg egyszerűbb helyen is az állataikat, muszáj egy ilyen monumentális palota-csoportban? És miért esznek egyáltalán húst? Ez a palota enyhíthetné a lakásínséget... Hölgyeik nem ájulnak el, mikor az édes tejedő kedves kis tehénke combját eszik meg rostélyosnak? És a kis ártatlan borjú! Cupp! Milyen finom kis bécsi szelet...

Éreztem, hogy az espada gúnyolódik. Még pedig a boszankodó ember akasztófahumorával. Komolyan igyekeztem felelni.

— Uram, azt, amit a vágóhidon leölnek, a közönség nem látja. Lehet, hogy sokan, ha látnák, talán nem is ennének belőle. A vegetáriánus-társadalom bizonyára megnövekedne... De nyílt színen, magas belépti díjak mellett, százezernyi tömeg előtt, akiket mind egy szörnyű halálos hajsza, egy állatgyilkolás különleges izgalma hajt ide, a mai nehéz viszonyok közt, egy véres háború után, csak az emberi vadságot, az emberek vérengzési ösztönét, még jobban való elvadulását növeli. Erre semmi szükség nincs. Semmiféle kultúrát nem szolgál. Látványnak is utálatos. Én például nem is ennék egy ilyen agyon kínzott állat húsából.

— Pedig jobb, mert porhanyosabb, — mondta az espada és nyelvével nagyot csettintett...

— Hát én se engedném meg!

E kijelentéssel végem volt. A spanyol rám vetette szúrós szemeit, hátat fordított és a legbarátságatlanabb modorban hagyott faképnél.

Ekkor eszembe jutott Zichy János gróf nagylángi magyar bikája. Azt felhozták Pestre, a spanyolok kikergették a porondra. A zsufoolt ház döbbenetes dermedt csöndben figyelte: — Mi lesz?

A gyönyörű szép óriási fehér magyar bika, a duzzadt nyakú magyar Bimbó, méteres szarvaival büszkén körülnézett. Rázní kezdték előtte a vörös lepleket. Megse mozdult. Bőrébe akasz-

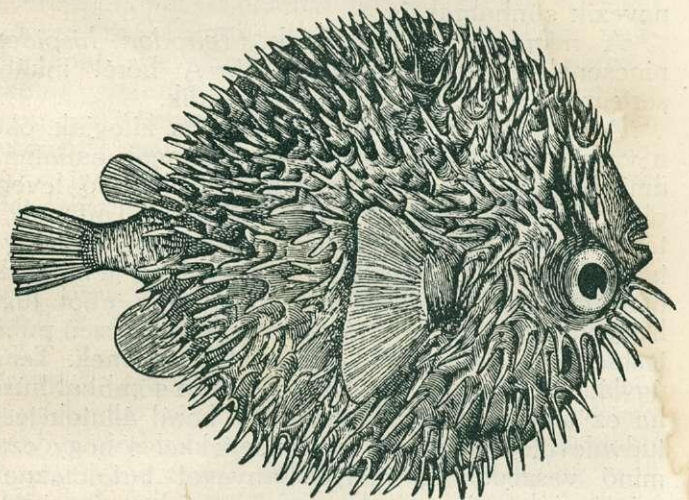
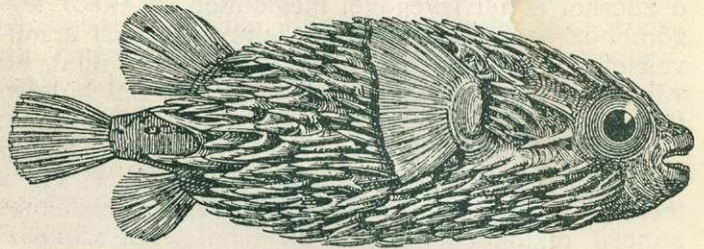
hosszabb lapátszerű úszóival evezve. Nem hiába nevezték el holdvilághalnak, mert ilyenkor csakugyan annak tetszik. Különösen a sötétben, amikor zöldszínű testéből villogó fényt áraszt. Néha harmadfél méter nagyra is megnő. Az ember nem igen látja hasznát. Világító volta és a sok élősd, amely testét szinte ellepi, undorító hatással van az emberre. És ez az oka, hogy nem él vele. A halászember azt mondja, hogy a holdvilághal haragszik, ha kifogják a vízből, mert dörmög. És csakugyan ilyen hangot is hallat.

És ime, ismét egy olyan hal, amelynek életét szintén homály fedi. A *heringkirály* vagy az *ostoros hal* (*Zeus fabei*). A tengerpartiak Szent Péter-halnak is nevezik. Mert az a legenda járja róla, hogy mikor szent Péter apostolnak vámot kellett fizetnie, nem nyúlt a zsebébe, hanem ezt a halat fogta ki a vízből és a szájából szedte elő a szükséges pénzt. Szent Péter apostol ugyancsak megszorította akkor a halnak két oldalát, mert még most is meglátszik rajta a két ujjja nyoma, egy-egy sárga karikában foglalt jókora nagy fekete folt képében.

Máskülönben az egész hal aranyfényben tündöklök. Alakja azonban inkább különös, mint szép. Lapos és keskeny, mint az ember tenyere. Ha levágják úszóit, úgy fest, mint valami zacskó. A hátán meg a hasán kemény tüskéket visel. A mellső háti úszója páratlan a maga nemében. Hosszú, ostoralakú függelékekben végződik s első pillantásra úgy rémlik, mintha pántlikákat aggattak volna a hátára. Jókora nagy hal. Néha méter hosszúra is megnő s ekkor súlya a húsz kilót is meghaladja. Húsát nagyra becsülik.

A nyílt tenger lakója és szintén a mélyvizekből kerül a tenger magasabb vízrétegeibe. Ha véletlenül a felületi vízbe kerül, többnyire oldalt esik s bármennyire is iparkodik, képtelen újra függőleges állásban úszni. Addig vergődik a víz felületén, amíg valaki észre nem veszi és hatalmába nem ejti.

Egyszer kézzel fogtam ki egy ilyen halat a tengerből, pedig hossza a félmétert is meghaladta. Rengeteg sok a petéje. Jóval több a milliónál. Az ívást a parti vizekben végzi. Apró ivadékát, amelynek oldalait fekete sávok tarkítják, többször fogtam tavasszal a fiemei öböl parti vizeiben. Ha az öregeket kifogják a vízből, csattogó hangot hallatnak. Amikor a zsákmányt szándékozik megragadni, szája akár a széthúzott harmonika, hirtelen megnyúlik. Oly hosszú

Kétfogú golyóhal vagy sünhal. Fent a hal természetes s lent a felfújott alakja látható. A felfújott állapotban levő hal, amint a képen látható, mindig hanyat fekszik a vízben.

tottak néhány horgas pálcát. Egy darabig tűrte a mókát. Nézte, amint előtte ugrálnak. Egyszer aztán megfordult. Egyet bődült az üres levegőbe. Magasra emelte a farkát és három kalapnagyságú példányban lerakta — löheréből készült, friss nyomású zöld — névjegyt a porondra.

Ez volt a válasza.

Azután szépen visszasétált azon a kapun át ketrecébe, ahonnan kizavarták,

Magyar bikából ugyan bolondot nem csinálnak.

A pesti publikum percekig tartó harsogó röhejbe tört ki. Megtapsolták a — választ.

Igy végződött az első pesti bikaviadal — magyar bikával.

Nem kell ez se testünknek, se lelkünknek, hiába haragszik Don Diego Dalvarez — még én rám is — érte.

KÉT BIMBÓRÓL.

Láttam bimbót, kora tavasz
Csalfa sugarában,
Megdermedve el is fagyott
Március havában!

Bimbó nyílott... reménykedve,
Forró, tüzes nyárban,
Napsugárban, leperzselve
Elhalni is láttam!

Mért süttött a nap oly gyengén?
S miért olyan égőn?...
Mért nyílott az egyik korán,
A másik meg — későn!

DÖRRE JENŐ.

Túryné.

Írta: Fodor Pál.

Messze lenn az Adriáról sötét felhők szállnak,
Hősihalott híret hozták vitéz Túry Pálnak.

Öltöztetik feketébe özvegy Túry Pálnét,
Vendégváró udvarában egybegyűl a háznép.

Fehér asszony feketében, az igézet fája...
Még az írigy is beszél: nincs a földön párja!

Ilyen asszony kísérője nem lehet a bánat,
Elég amit magára vesz: a szokás, a látszat...

„Mit ér a gond, mit a látszat?...” — nem búsul az özvegy,
Itthon maradt jóbarátok hősi torra jönnek...

Rakott asztal, vig legények, bősége a bókknak,
Unatkozó asszonynépek megvigasztalódnak...

* * *

Ezalatt a Doberdónál vitéz Túry testét,
Csipkerózsabokor alján sziklasírba tették.

Bíborszínű dérvirágon táboroz az élet,
Hol a hősök sírja fölött egy új világ éled...

lesz, mint testének a fele. Áldozata nehezen tud menekülni az ilyen öblös szájából.

És végre hadd essék szó azokról a furcsa halakról, amelyek úgyszólván nem úsznak, hanem valósággal gurulnak a vízben. Igaz ugyan, hogy a testük rendes körülmények között hengeralakú, de ha kedvük kerekedik, vagy ha a szükség viszi rá őket, gömbalakot öltenek. A testükben ugyanis valami zacskójuk van, amely a nyelőcsővel áll összefüggésben. Ezt a zacskót a hal levegővel megtöltheti és ekkor lég-gömbhöz hasonlóan teljesen felfúvódik. Ezt a műveletet egyébiránt csak akkor végezné az állat, ha valami veszedelem fenyegeti. A felfújt hal hirtelen fölszáll a víz felületére s hanyatt fekvé lebeg rajta.

A kétfogú gömbhal-nak vagy sünhal-nak (*Diodon hystrix*) a bőrét pikkely helyett tüskék fődik. Ha a test felfúvódik, a tüskék fölmerednek és veszedelmes páncélt rögtönöznek rajta. Ez a hal tehát szakasztottan úgy védekezik, mint a sündisznó s azért nevezik sünhalnak is.

A négyfogú gömbhal-nak (*Tetrodon hispidus*) nincsenek olyan kemény tüskéi. A bőrét inkább serteszerű rövid, vékony tövisek fődik.

A gömbhalak is megszólalnak, ha kifogják őket a vízből. Szakadozott gurgulyázó hangot hallatnak, amit bizonyosan a nyelőcsővön kiszabaduló levegő okoz. Egyébiránt rossz hírben állanak. Tartanak is tőlük, mert húruk veszedelmes mérges anyagot tartalmaznak. Érdekes azonban, hogy a gömbhalak nem mindig mérgesek. Ez bizonyosan attól függ, hogy milyen állatokkal táplálkoznak. Rendesen puhatestűekkel, rákokkal és korál állatokkal élnek. Tehát úglátzik, hogy csak akkor mérges a gömbhal húsa, ha ez utóbbiakkal táplálkozik. A korál állatok teste tudvalevőleg tele van csalánsejtekkel s hogy ezek minő veszedelmes mérges anyagot tartalmaznak, szintén jól tudjuk.

Rokonaik: a dobozhal (*Ostracion quadricornis*), meg az újhal (*Balistes capriscus*) ugyancsak a

korálokön élösködnek. Ezért húruk szintén mérges. Az előbbi testét sokszögletes apró lemezekből összetett háromszögletes páncél fődik. Ez a furcsa hal úgy fest, mintha valami művészi kézzel készített dobozba zárták volna, amelyből kilátszik a szája, a farka, meg az úzója. Az újhalnak teste szintén

A négyfogú golyóhal. Ha veszedelem fenyegeti hengeralakú testét hirtelen felfúja s ekkor a golyóalakú hal a mélyvízből a tenger felületére emelkedik s hanyattfekve a vizen az áramlások és a szelek ide-oda hordozzák.

Szunnyadozik félszemével Árpád hősi népe,
Máfelől a hitszegőnek mélyed a szívébe...

Egyszerre csak éjféltájon megnyílnak a hantok,
Száz vitézzel, száz ezüst mén dobban elő rajtok...

Fut a halál légiója szellőszárnyra kapva,
Aki látja, — Isten óvja! — nem virrad új napra...

* * *

Dözsöl a kedv Túryéknál, pogány lakzi támad,
Pezsgő mellett kacaj tölti a gyászoló házat...

Férfi, asszony, összebúgnak: — szíve van a bornak!...
Csuda-e, ha a bizsergő ajkak összefornak?

Barátok az árva fészken... nem magyar az egyse!
Sötét gyászát Túryné is más karján feledte...

„Igyunk! Így öröm az élet, — szól az egyik dáma —
Ha keresik a bánatnak se szeri, se száma...”

„Romok felett új élet hajt, nedű kell hozzája,
A legzordabb felhőnek is nap a koronája...”

Vág a beszéd csattanója, akad híve száz is,
Pohár telik, pohár ürül, gyöngyben úszik máris...

Túrynéra! — int kacéran — csendül a pohárka,
S hogy, hogy nem, a ház úrnőjét homlokön találja...

Ám a tobzó hangulatban szinte fel sem érez,
Vére buggyan, mámorában még sem jut eszéhez.

Surran a tűz kis patakja, piros mint az élet...
Riadt özként keblén keres biztos menedéket.

Tikkad a kéj, nő a mámor, vad vihar a szívben
És a vágyak tengerében összeolvad minden...

* * *

Éjfél ütött!... Pezsg az élet, de a vig vendégek,
Valami zord sejtelemre titkon összenéznek...

Egyse tudja, mégis érzi: itt valami készül,
Akár csak az önvád réme törne fel az égből...

Mintha siri álmódásból most ráznák az éjet
S láncát tépné a felébredt hazajáró lélek...

Néz elébe, néz az özvegy, festi már a rémet...
Puha pamlag lágy öléből a tükörbe mélyed.

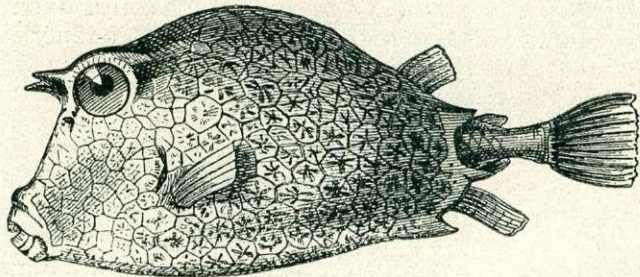
S ím a sejtelem kódén át bős haragtól égve,
A tükörben megjelenik vitéz Túry képe...

Úgy pattan fel Túryné most, mint kit tetten érnek,
Ott a Véget... s nem tud hinni a saját szemének.

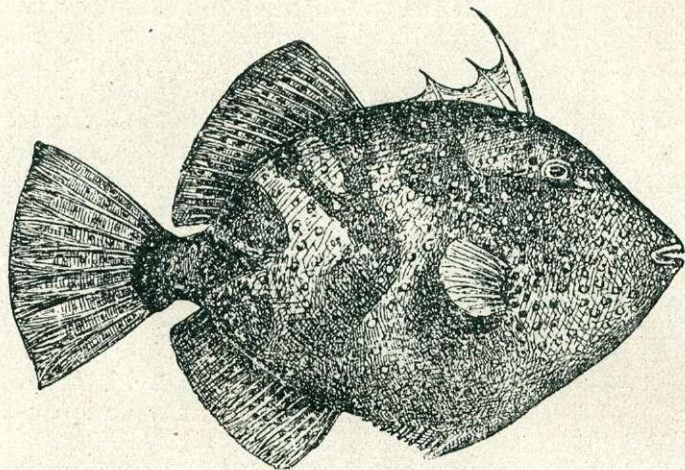
Rémülettől a vendég is futna száz irányba
S ha gyökeret nem ver lába, talán meg sem állna...

csupa páncél. Háti úszójának első tövise ijalakú. Ez a fegyvere ennek a különös halnak, amely a trópusi vizekből néha a Quarneroba is eltéved.

Aki azt hiszi, hogy ezzel a „kiváltságos“ halak számát kimerítettem, téved. Az elősoroltakon kívül igen sok olyan hal él még a tengerben, amely alakra és színre nézve igazi csodája a teremtő életnek.

A dobozhal. Ez a hal úgy fest, mintha valami cifra dobozba zárták volna, amelyből a szeme, a szája, a farka meg az úszói kilátszanak.

Az ijhal, amelynek teste szintén csupa páncél. Háji úszójának első tövise ijalakú s vele védekezik az állat, ha az ellenség megtámadja.

Vadonélő galambféléink.

Írta: Keller Oszkár dr. gazd. akad. rendes tanár.

A galambok teste általában gömbölyűnek, teltnek mondható, tollazatuk sűrű, kemény, csőrük egyenes, rövid és vékony, szárnyuk hosszú és hegyes, farkuk egyenes, lábaik aránylag kicsinyek, csüdjük az ízület táján tollas, némelyiknél azonban csupasz. Az öregek fiókáikat azzal a tejszerű váladékkal etetik, amely begyükben képződik. Később azonban erős izomzatú begyükben már előzőleg meglágyított magvakkal etetik őket. A galambok fákon, bokrokon, fa- és sziklaodvakban költenek, erdőn, mezőn, sziklás helyeken tartózkodnak s ételmük magvakkal, bogyókból és erdei gyümölcsökből áll. Az emésztés elősegítésére apró kavicsokat és egyéb szilárd részeket is lenyelnek.

A nálunk élő galambok közül legnagyobb testű az *örvösgalamb* (*Columba palumbus* L.), amelyet népiesen székácsnak, vagy egyszerűen csak vadgalambnak neveznek. Feje, nyaka kékesszürke, tarkóján látható örve zöldes ércfényű bíboros zománccal, begye rózsás ibolyaszínű és gyengén zománccos, hátának és szárnyainak színe olyan, mint a feje, szárnyainak hajlása és szélső szárnyfedői fehérek, nagy evezőinek külső szélein fehér szegély vonul végig, farka palaszürke, csőre töve rózsapiros, hegye narancssárga, szeme fehéressárga, lábai pirosak. A tojó inkább szürkés, nyakörve kisebb és kevésbé fénylő.

Az örvösgalamb egész Európában elterjedt, hazánkban is közönséges. Március közepén, sokszor már február végén érkezik hozzánk s rendszeren kisebb-nagyobb csapatokban vándorol. Napközben a vetéseket, a mezőt látogatja, este pedig az erdő valamelyik kiválasztott pontján gyülekezik össze a galambcsapat éjjeli tanyára. Az örvösgalamb óvatos vadmadár, április elején költ és fészket vén fák

Nézik egymást tépelődve Túryné — s a másik...

Áll az idő, szinte a perc esztendőre válik.

Vad szökéssel tör elő, majd megtorpan az árnykép,
„Hah, ez ő!... a homlokán seb... szemén bosszúvágy ég...”

Kél a hitves lelkivádja gyötörő szenvedéllyel,
Kebléhez kap, mint ki saját szívét marja széjjel.

Túry pedig áll fölötte, mint az Isten ujja:
„Ne tudd, mégis kétszer érjen a megtorlás súlya!...”

Néz borongón, révedezve, Túryné egy percig,
Míg a vétek minden átka dült agyára fekszik...

Felzokog, kacajba torzul... nem nyög a vád benne,
Messze bámul, mint akinek elröppen a lelke...

* * *

Nem szól Túry, ajkán mégis mintha ige szólna:
„Hűtlen asszony, im utólért az igazság jobbja!...”

Foszladozik fátyolképe s mint aki megbékül:
Búcsútmondó tekintete lágy mosolyra szépül...

Túryné meg mintha benne látnok erő dülne:
Sejti, érzi, tudja most megy, az utolsó útra...

Futna már, de int a Végzet földi bírójának
S a tükörbe saját bűnös karjaiba szédül...

* * *

Túryné a tükör mélye bús magába nyelte:
Kétszer hal meg, ki a haza hőjét hagyja cserbe!...

HÁNY VIRÁG...

Hány virág nyílt,
Hány hervadt el
Kint a réten
Észrevétlen?

Ifjú szívben
Hány dal fakad...
S az életben
Hány szív szakad
Észrevétlen!...

DÖRRE JENŐ.

A FÖLD.

Hej, ősi föld... te örök ízzó kattan:
Mely forrongva egyre, forrongva szakadatlan.

Míg rajtad földi férgesekék mozognak,
Az ős erők bent új munkába fognak.

Te föld, te bűnök, szerelmek tanyája,
Te föld, te kincs, te test, te bánya.

Te minden titkot emésztő, te drága,
Te csillagok között Isten virága.

A végtelenbe forgó, ízzó kattan,
Mely örök vagy az isteni parancsban.

Te légy a sírom, testem beléd váljon,
A lelkem pedig Istenhez találjon.

RADVÁNYI SÁNDOR.

koronáján a vastag elágazások közé rakja, vagy elhagyott varjú- és mókusfészket foglal el e célból. Meleg, szélcsendes reggeleken bűg. Rendesen a magas fák kiemelkedő száraz, csonka ágain szokott üldögelni, majd pacsirtaszerűen a magasba emelkedik és néhány kört írva le a magasban, eleresztett szárnyakkal, szétterpesztett farkkal ereszkedik le valami száraz ágra a magasból. Júniusban másodsor költ, sőt kedvező viszonyok között harmadszor is. Egyéb galambfélékkel együtt kisebb csapatokban a vetéseket, szántóföldeket, tarlókat látogatja. Októberben Dél-Európába, Kis-Ázsiába, Északnyugat-Afrikába távozik tőlünk, egyesek azonban még decemberben is nálunk maradnak. Magvakkal, bogyókkal élnek, azonban a rovarokat is megeszik. Ahol nagyobb csoportokban rendszeresen járják a vetéseket, károsnak mondhatók, különben a gyommagvak és a káros rovarok pusztításával némileg hasznot is hajtanak.

A másik nálunk élő s igen elterjedt galamb a *kékgalamb* (*Columba oenas* L.). Valamivel kisebb a házi galambnál, főszíne hamvaskék, alsó teste és felső szárnyfedői világosabbak, míg nyakának hátsó része a legsötétebb. Begye szürkés-kék és bíborosan fénylő, nyakörve bíborosan zöld ércfényű, farka palakék, csőre töve vöröses, a hegye sárgás, lábai vörösek. A tojó inkább szürkés, mint kékes, begye kevésbé élénk, nyakörve jelentéktelenebb és valamivel kisebb, mint a hím. A kékgalamb egész Európában előfordul, hazánkban nagyobb folyók mentén található ligetekben, beültetett legelőkön, erdőségeken mindenütt közönséges. Különösen kedveli azon területeket, ahol néhány vén, korhadó fát talál. Igen korán, már február végén, március elején visszajön hozzánk téli szállásáról, enyhébb teleken azonban kisebb csapatok nálunk maradnak. Évente kétszer faodvakban költ, sőt egyesek nem egyszer háromszor is költenek. Augusztus végén csapatokba verődve látogatják a réteket, mezőket,

GYÓGYULT LEÁNY.

Újra, újra kivirult a
Mandulafa ága,
Újra, újra kipirult a
Halványarcú lányka.
Fájt a szíve, fájt a lelke,
Beteg volt a télen,
Hervadozott széltől tépett
Őszirózsa-képpen.

Elhagyta őt a kedvese,
Azért lett oly sápadt,
Bánatkönnybe olyan gyakran
Szeme azért lábadt,
A búbánat szívét, lelkét
Ezért dülta, tépte,
Fáradt lelke majdnem, majdnem
Fölszállott az égbe.

Oh de újra kivirult a
Mandulafa ága,
S újra, újra kipirult a
Halványarcú lányka.
Tavaszi nap rózsafénye
Bús szívébe szálla:
A réginél szebbet, hübbet
Lelt a kicsiny lányka.

ZOLTÁN VILMOS.

repceföldeket, vetéseket és a tarlót. Különböző gabonafélék és egyéb növények magvaival táplálkozik és tavasszal, úgyszintén ősszel károsnak mondható. Októberben és novemberben délibb vidékekre költözik tőlünk.

Igen ismert galambféle hazánkban a *gerle* (*Turtur communis* Selb.) is. Az öreg hím fejbúbja kékes-szürke, háta farkcsikja sötéten barnás, nyakának eleje és begye halvány rózsás ibolyaszínű, hasa és alsó farkfedői fehérek s nyakán feketés-fehér örv látható. Csőre szaruszínű, töve piros, szeme sárga, szemhéja és lábai sötétpirosak. A tojó egyszerűbb színezetű, mint a hím. A gerle meleg éghajlatot kedvelő madár s a hideg iránt igen érzékeny, ezért leginkább Közép- és Dél-Európában igen elterjedt. Igen kedveli a ligeteket, bokrosaljú tisztásokkal tarkázott szálerdőket, különösen akkor, ha víz van a közelben. Gyakori kedves jelenség parkokban és mezőkkel határolt kisebb terjedelmű fásításokban is. Költöző madár, amely április közepe felé jön vissza hozzánk és szeptember végén elköltözik tőlünk melegebb vidékekre. Májusban költ nem egyszer, kétszer is egy nyáron. A gerle is éppen úgy, mint az örvösgalamb, ferdén, erős szárnycsattogással felemelkedik a magasba s néhány perc múlva eleresztett szárnyakkal és szétterült farktollakkal leereszkedik valamelyik magasabb fának a csúcsára. Kisebb-nagyobb csapatokban más galambfélékkel együtt bejárja a vetéseket, legelőket és a gabonafélék, illetőleg a legkülönbözőbb növények magvait fogyasztja. Kifejezetten károsnak nem mondható, sőt a kellemetlen gyommagvak elpusztításával igen sok hasznot is tesz.

A vadonélő galambok között meg kell még emlékezni a szirtigalambról is néhány szóval. A *szirtigalamb* (*Columba livia* Bonn.) ma már vadon csak a Földközi-tenger, Dél-Spanyolország, Görögország, Dél-Franciaország, Dél-Olaszország és a horvát tengerpart sziklás részein található. A szürkészínű házigalambnagyságú madár hátának fele és szárnyának alsó része fehér, begye vörösen ércfényű, alsó teste kékeszínű, farka szürke, csőre fekete, szeme sárgászöld, lábai vörösek. A szirtigalamb a házigalambnak az őse. Sziklaodvakban, sziklarepedésekben költ és a különböző növények magvaival él.

Tavaszi a növényvilágban.

Írta: Zoltán Vilmos.

A természet páratlan tökéletességgel megszervezett birodalmában az évszakok a helyes munkamegosztás elvét szolgálják. Minden teremtetett lény ugyanis, legyen az állat, vagy növény, az *önfenntartás* és ennek útján a *fajfenntartás*, vagyis a faj elterjesztésének célja érdekében fejti ki összes életműködéseit. Ez a legszemmel láthatóbban a növényvilágban tapasztalható. A növény a csirából megszületik, azután táplálkozik (önmagát tartja fenn), majd virágzik s végül magvakat hoz létre, melyek faját terjesztik. Ehhez a működéséhez négy évszakra van szüksége, melyek eleje a *tavasz*, az ébredés, a növényi vegetáció kezdetének korszaka.

A tavasz, mely a merev és élettelennek látszó tél után mindenütt nyüzsgő életével az öröm és remény érzetét váltja ki az emberiségéből, valósággal szimboluma a diadalmas ifjúságnak. Ahogy a feltörő élet szimboluma a kikelet legelső virága, a hóvirág (*Galanthus nivalis*) is, mely hóval borított lankás hegyoldalakon már február havában áttöri a gyakran araszos hóréteget s harangalakú fehér virágaival belebólogat a levegőbe. Aki egy ilyen, a hóból kinövő virágot figyelmesen megnézi, csodálkozva fogja látni, hogy a hóvirág levélnyele (kocsánja)

szabadon áll a hóban keletkezett henger alakú aknában, vagyis, hogy a növény természetes melege megolvastotta a havat s ilyképp tette lehetővé annak áttörését.

A hóvirág virágzása megadja a jelet a kora tavaszi növényeknek az ébredésre. A pihenés, a téli álom ideje véget ért, a természet meg-megújuló nagy munkája újra kezdődik. Nagyon tévedne azonban az, aki azt hinné, hogy a növényvilág egész télen át élettelenül pihent volna. Szó sincs róla. A hótakaró alatt, védett szakadékokban s az élővízben télen át is volt vegetáció, zuzmók, mohák, moszatok még a jégben is vígan éltek és szaporodtak, míg a legmagasabbrendű növények — a fák és bokrok — összelehelten leveleiket, az ezekből az ágakban és gallyakban elraktározott táplálékanyagokból éltek télen át, tehát az önfentartás célját szolgálták és csak a fajfentartásra irányuló működésük szünetelt.

A hóvirág által megadott jelre a lankás hegyoldalon kinyílnak a koratavas virágai. Így a kékvirágú májfü (Hepatica triloba), a kankalin (Primula veris), a kökörcsin (Anemone pulsatilla), a síkságon a Gagea lutea, a madártej (Ornithogallum), majd az ibolya s az időjárás melegebbre fordultával lassan kipattannak s levéllé válnak a bokrok, majd a fák rügyei s április végén már üde zöld lombruhában pompázik az erdő, amely ilyenkor duzzad az élettől, mert nemcsak a növényvilág adja jelét újra megindult életműködésének, hanem az emlősállat- és madárvilág, valamint a növények közt nyüzsgő rovarvilág is.

Ami az emberi életben a gyönyörű gyermek- és ifjúkor, az a természetben a tavasz. A madárdaltól hangos erdő, a termékeny síkság egyre szemelláthatóbb jeleit adja annak, hogy megértette és követi a természet munkára és életre hívó szavát. A játékos tavasz lassan-lassan áthajol a komoly nyárba, hogy az egyévi életműködés alapját megvesse s előkészítse az ősz érlelő munkáját, eleget tevén ilyképp a természet két legfontosabb parancsának, mely minden teremtett lénynek kötelességévé teszi az önfentartást és a fajfentartást.

A „MAGYAR FOXTERRIER-TENYÉSZTŐK EGYESÜLETE”

(Állatorvosi Főiskola poliklinikája, VII., István-út 2. szám. József 8—30)

HIVATALOS ÉS SZAKKÖZLEMÉNYEI

Rovatvezető: újvári Cseh Ödön.

□□□

Dr. József Ferenc főherceg úr Ő királyi fensége egyesületünk fővédnöke.

A legnagyobb örömmel hozzuk tagtársaink tudomására, hogy a „Magyar Foxterrier-Tenyésztők Egyesülete” fővédnökségét dr. József Ferenc főherceg úr Ő királyi fensége a legkegyesebben elvállalta.

Egyesületünk választmánya minden hó első hétfőjén 18 órakor az Állatorvosi Főiskola Poliklinikáján választmányi ülést tart, melyre külön meghívót szét nem küldünk.

Országos foxterrier kiállítás 1925 május 3-án.

Nevezze mindenki pedigrees foxterrierjét egyesületünk ez évi egyetlen országos kiállítására. Nevezési zárlat: 1925. április 15. Bíró: báró van der Hoop Walter, Svájc. A kitorékversen birája: sz. Jókuthy Sándor, egyesületünk alelnöke.

A II-ik országos kiállításunk fővédnöke dr. József Ferenc főherceg úr Ő királyi fensége.

A kiállításon az egyesületünkkel szövetkezett „Országos Vizsla-Club”, a „Magyar Dobermannosok” és a „Magyarországi Rendőrkutya és Védőkutya Egyesülete” részt vesz.

Országos kiállításunk tiszteletdíjai. Foxterrier-tenyésztőink buzditására eddigelé a lelkes adományozóktól a következő tiszteletdíjak futottak be: Egyesületünk elnöke, Bernthaller Béláné, Bernthaller Béla, Köves Andor, Bognár Lajos, Állat- és Növénykert, Magics Jenő dr., Szeles Pál dr., Piller Károly, Graeb Károly, Taubinger Margit, Baróthy Miklós dr. és érdi Krausz Simonné tiszteletdíjai.

Kérjük módosabb tagtársainkat és pártoló barátainkat, hogy önzetlen kiállításunk sikeréhez tiszteletdíjakat adományozzanak.

I. Foxterrier Évkönyv 1925.

Az I. foxterrier évkönyvünk, egyesületünk helyes irányú működésének első elvitathatlan gyümölcse sajtó alatt van. A foxterrier-tenyésztőket érdeklő számos szakcikk mellett legjobb foxterrierjeink képeivel ékesített évkönyv a magyar foxterrier törzskönyvünket és az egyesületünket érdeklő több közleményt tartalmazza. A körülbelül 100 oldalra terjedő díszes kiállítású évkönyvünkre előfizetést nyitunk; az ára: 100.000 korona. Kérjük tagjainkat és pártfogó barátainkat, hogy nemes célunk érdekében az előfizetés díját minél előbb beküldjenék az egyesület címére. Szép és értékes könyvet nyújtunk, mely a magyar ebtenyésztő könyvtárából nem hiányozhatik.

Kennelnév bejelentések: CERVA KÁROLY „Sziget-Csépi” előnév, FODOR PÁL „Apacs” előnév és TAUBINGER MARGIT úrnő „Sarló-Kajsza” utónév biztosítását kéri.

MAGYAR JUHÁSZKUTYÁK KIÁLLÍTÁSA AZ ÁLLATORVOSI FŐISKOLÁN

1925. évi május hó 3-án.

A Magyar Foxterrier-Tenyésztők Egyesületének Országos Ebkiállításával kapcsolatban a magyar juhászkutyák is a kiállításon szerepelni fognak. A magyar juhászkutyatenyésztőket felkérjük, nevezék be a kiállításra komondorukat, pulijukat, pumijukat és kuvaszaikat, hogy seregszemlét tartsunk a magyar kutyák tenyésztésének haladásáról. Nevezési díj nincsen. Nevezési határidő 1925. április hó 15. Mindenki benevezheti magyar ebét egyszerű levelezőlapon, mely feltünteti az eb fajtáját, nevét, korát, ivarát, színét, származását, tenyésztőjét, tulajdonosának nevét, lakcímét, az eb esetleges eladási árát. A kiállítás egynapos. A kiállításra kerülő magyar kutyáknak a 8 hónapos kort el kell érniök. Csakis teljesen egészséges kutyákat hozunk a kiállításra!

A bírói tisztséget Raitsits Emil dr. tölti be, ki szívesen szolgál felvilágosítással az érdeklődőknek (VII., Rottenbiller-utca 23—25. Telefon: József 8—30).

A „MAGYAR DOBERMANNOSOK” (M. D.)

(Budapest, VIII., Baross-utca 77. II. 2. Távbeszélő: József 113—78.)

HIVATALOS ÉS SZAKKÖZLEMÉNYEI.

Rovatvezető: Szeles Pál dr.

□□□

Folyó évi május 3-án tartandó nemzetközi kiállításunkra minden dobermannos kutyáját nevezze be. Nevezési határidő f. évi április 15. Számos és értékes tiszteletdíj áll rendelkezésünkre.

Országos vizslakiállítás.

Ifj. Eszterházy László gróf elnöklete alatt álló „Országos Vizsla-Club” az Állatorvosi főiskola területén országos vizslakiállítását rendezi. Nevezési határidő f. évi április 15. Nevezési ívek kaphatók az egyesület címén: Budapest, VIII., Nap-utca 4.

Foxterrierek küllembírálata

az Orsz. Magyar Foxterrier- és Tacskó-Tenyésztő Egyesület 1924. évi szeptember hó 13–14-iki miskolci kiállításán.

A miskolci tüzlaktanya egy tágas nagy istállójában voltak elhelyezve a szép számban megjelent foxterrierek és tacskók. A bírálatot a gyenge esős időjárás alaposan befolyásolta. Igen nehéz volt a drótszörűek bírálata azok átázott szőrzete miatt. A kiállítás legjobb foxterrierje *Filkó Cserehát* volt.

A tenyészcsoport I. díjait simában a „*Cserkész*”, drótszörben a „*Cserehát*” kennelel vitte el.

Az egyes ebek leírásánál az ismertebbek leírását teljesen elhagyom, azok tavaly különböző bírálók által amúgy is kellőképpen ismertettek.

Simaszörű kanok: 1. *Cserkész Komisz*, küll. oszt.: nagyon jó. Nyílt és Hazai osztályban I. díj.

2. *Halló Kisbér*, küll. oszt.: jó. Nyílt és Hazai osztályban II. díj.

3. *Cserkész Kölyök*, küll. oszt.: jó. Nyílt osztályban III. díj.

4. *Csitt Hazátlan* (Ch. Sobri Kisbér—Dusi Hazátlan), Tul.: Reichmann Tivadar, Felsőgagy. Teny.: Szabovits Ernő. Elég jó nagyságú, jó frontú kan. Szőrzete bár vedlésben, de jó, drótször származása valló. Fülei magasan tűzöttek, de jó tartásúak; szem világos, derékben elég rövid. Ny. o. II.; Ke. o. II.; H. o. III. Küll. o. = jó.

5. *Champ*, 1923. *Reck*. Kielégítő oszt. mellett Ny. és H. o.-ban fm. oszt. nyer.

6. *Foresters Boy* (Ch. Fountain Forester—Vera Rosenau). Tul.: Hollik Ede. Teny.: Prokopius Ernő. Nemességet eláruló, kevés csontú, rövid kan. Fülei igen magasak, sohase archoz fekvők. Mancsok nagyok, csüdben puha. Oszt. = „kielégítő.” Ny. o. = fm.

7. *James Tarna* (Foresters Boy—Dorka Eger). Tul. és teny.: Hollik Ede, Tarnóca. Erősen felsőharapású, hat hónapra elég nagy kan. Tetszetős frontját az ötödik újj zavarja, kicsit hosszú, ami a fiatalisággal jár. Hátsó lábain farkas körmök, aminek kiállítási egyedén tulajdonképpen nem szabadna előfordulni „kielégítő” osztályzat mellett. Te. o. fm.; Ke. o. fm.; Kö. o. III. díj.

Simaszörű szukák: 1. *Cserkész Kontyos* „nagyon jó”. Ny. o. I. H. o. I.

2. *Caramel Hazátlan* „jó”. Teny. és tul.: Szabovits Ernő. Igen nehezen elbíráható szuka, mely nem mutatja magát. Kissé több csontja lehetne, de jó testű szuka. Nagyon helyes faroktűzés, zárt, quadratikus alak. Csüdben keményebb lehetne és akkor a mancs is jobb lenne.

3. *Daisy Kisbér* (Ch. 1923. *Reck*—Rebeka II. Surány). Tul.: Veres Károly, Miskolc. Helyes nagyságú jó típusú szuka, típusának nemessége nélkül. Kondíciója jó, erős felsőfej, mélyen tűzött fülek, amelyeket affectben jól hord, szemei sötétek. „Jó” osztályzat mellett Ny. o. IV. Ke. o. II. díj.

4. *Bessie Hazátlan*. Tul.: Szakátsy Gyula főhadnagy. Jó szuka nagyságú, de kissé hosszú kutya. Erős izomzatú fronttal. Rövid, fent szélesedő fejjel. A kissé világos szemeket alapos pofa veszi körül. Fület magasan hordja, szőre jó. „Kielégítő” osztályzás mellett Ny. o. kfm.; Ke. o. III. díjat nyeri.

5. *Nimród Vica*. Teny. és tul.: Körmöczy Illés. „Kielégítő” oszt. mellett Ny. és Te. o.-ban kfm.

6. *Daisy Havasalja* (Sobri Kisbér—Bogyó Hamster). Tul. és teny.: BacsKay Dezső, Miskolc. Jó magasságú, gyenge szuka. Fej, bár világos jelzésű, de kellemes színű és jól helyezett szemeket mutat. Fület, mint az előbbi, magasan hordja. Kondíciója hiányos. Nem igen mutatja magát a bírói körben. Nehezen elbíráható. „Elégséges” oszt. mellett Ny. o. fm.

7. *Sári Hazátlan*. „Elégséges” oszt. mellett Ny. o. fm. Tul.: Dietrich Ervin. Kevés csontú, elég jó nagyságú szuka, mely frontban jó, de lábai nem teljesen egyenesek. Feje elég hosszú, fent szélesedő. Jó, sötét szemek. Füleit nagyon rosszul tartja. Tulajdonképpen az vízsi ennyire hátra. Az ilyen fülek 4–5 generáción át is visszatérők.

Drótszörű kanok: 1. *Filkó Cserehát*. Championatust nyer. „Kitűnő” küllem értékeléssel. Nyílt oszt. I. díj.

2. *Figaró Kisbér*. „Kitűnő” oszt. mellett Ny. o. II. Kö. o. I. H. o. I.

3. *Ch. Sobri Kisbér*. „Nagyon jó” oszt. mellett Ny. o. III.

4. *Buksi Cserehát*. „Nagyon jó” oszt. mellett Ny. o. IV. H. o. II. díj.

5. *Trepp Vadorzó*. „Jó” oszt. mellett Ny. o. kfm.

6. *Csapodár Hazátlan* (Ch. Archimedes — Sári Hazátlan). Tul. Burger György, Székely. Jó nagyságú, 1½ éves kan; nagyon jó csontokkal, igen jó front és jó hátsórész. Feje felsőrészben erős, nem elég hosszú és fülei nem archoz simulók. Elég rövid kan, szép kötéssel. „Jó” oszt. mellett Ny. o. kfm., H. o. III. díj.

7. *Apacs Hazátlan* „Kielégítő” oszt. mellett Ny. o. fm.

8. *Jupp v. Oberharz* (Ch. Handy Masthead — Schöne Grete v. Oberharz). Teny.: M. Wisotzky. Németországi import. Tul.: Fenczik Jenő dr. Igen nagy, de quadratikusan laza. Teljesen göndörödő szőrrel. Széles frontja vállakban laza. Hogyha fején a szőr kemény lenne, az összes kiállított vetélytársa között neki volt a legjobb fej. Jó hátsórész. Csüd és mancs jó. „Elégséges” oszt. mellett Ny. o. fm.

9. *Champ*, 1922. *Muki Berzék*. „Elégséges” oszt. mellett Ny. és H. o.-ban fm.

10. *Maxi Vinna* (Jimmy — Bidi Dundus). Tul.: Szemere Attila, Sárospatak. Teny.: Szemere Bálint. Nemességet eláruló, gyengeszörű kan. Kissé világos, nagy szemek. Kis füleit magasan hordja. Frontcsontjai, mancsai és csüdjei nagyon jók. Vála és hátsórésze izmokkal teltek. Egy gondolatot hosszú is. „Elégséges” oszt. mellett Ke. o. II. díj.

11. *Billy v. der Hölle*. Munkaeb. „Elégséges” oszt. mellett H. o. fm.

12. *Muki* (Darling Kisbér — Hexel Hubertus) Teny.: Ós Lajos. Tul.: Dittrich Ervin. Munkaeb. „Elégséges” oszt. mellett H. o. fm.

Drótszörű szukák: 1. *Jutka Cserehát*. Teny. és tul.: Scholtz Béla. Krasznokvajda. 8 hónapos, igen jó szőrzetű szuka. Rövidharapású fogazat. Mélysége, csontja és frontja jó. „Nagyon jó” oszt. mellett Kö. o. I. Ke. o. I.

2. *Alraune Hazátlan*. „Jó” küllemosztályzat. Ny. o. I. H. o. I.

3. *Nóra Kisbér*. (Jack II. Kisbér — Heggi Siklósd). Teny.: Koch Gyula. Tul.: Szabovits Ernő. Kicsi, rosszjárású, nem egyenes frontú, jó szőrzetű szuka. Keveset felső harapású. Füleit korrektil tartja. Szemei sötétek. Kevés temperamentum. Jó oszt. mellett Ny. o. II. díj.

4. *Cikra Sári*. (Sobri Kisbér — Máli Eger). Tul.: Fox Aurél. Teny.: Fluck Gusztáv. Gyengecsontú, sima szőrt eláruló, elég jó nagyságú szuka. Feje fent széles, fülei kicsinyek, inkább oldalt tűzöttek, de jól tartottak.

5. *Marsca Express*. (Sobri Kisbér — Elsa von Elsberg). Tul.: Reichmann Tivadar. Teny.: Nagy Elek. Kicsi szuka, meglehetősen szőrrel, de nem egyenes fronttal. Csont kevés, csüdben gyenge. Legjobb rajta a feje; fülei bár kissé szélesek, de jól hordozottak, viszont jobban simulhatnak. „Kielégítő” oszt. Ny. o. kfm. H. o. IV.

6. *Furia Betyárvilág* (Apacs Hazátlan — Cikra Sári). Tul. és teny.: Fox Aurél, Eger. Kevéscsontú, elég szimpatikus, gyengeszörű, jó nagyságú, kissé hosszú szuka. Szép fekete szem, fülei magasan hordottak és nem fekszenek a pofára. „Elégséges” oszt. mellett Kö. o. fm.

7. *Carmen-Otterried* (Regent II. Hallertal — Pyrrha Paulegg). Tul.: Fluck Gusztáv, Eger. Rossz szőrű trimmetlen szuka. „Elégséges” oszt. Ny. o. és Imp. o. fm.

8. *Cili Kárpát* (Muki — Anna Hazátlan). „Elégséges” oszt. Te. és Kö. o. fm.

9. *Boris Kárpát*. Jó alakú kis szuka. Te. és Ke. oszt. fm.

10. *Baba Hazátlan* (Sobri Kisbér — Dusi Hazátlan). Vékonycsontú, hosszú szuka, rossz szőrzet. A fején sötét szemek pofákba ékeltek.

11. *Mici Páloskút*. 8 hónapos kis szuka, gyenge szőrzettel. Feje mondjuk elég tetszetős, utána tenyésztetni nem szabad.

Ezen referádám befejezése előtt ki kell jelentenem, hogy a drótszörűek közül: *Filkó Cserehát*, *Figaró Kisbér*, *Sobri Kisbér*, *Buksi Cserehát* és *Trap Vadorzó* kanok, továbbá *Jutka Cserehát* és *Alraune Hazátlan* szukák azok, melyek tenyésztésre alkalmasak. A többi jól volna örökre megválni, mert amíg ilyen anyagunk van, addig drótszörtenyésztésünk megvan a szó legszorosabb értelmében akasztva és nem tudom, hogy oly annyira utólrhetlen kitorékebek volnának, amiért érdemes volna a helyes útról letérni. Az elégséges osztályzatot csak kivételesen a kitorékra való tekintettel adtam meg. Cseh Ödön, bíró.

AZ ORSZÁGOS MAGYAR FOXTERRIER- ÉS TACSKÓ-TENYÉSZTŐK EGYESÜLETE KÖZLEMÉNYEI

(Székhely: SÁTORALJAUJHELY)

□□□

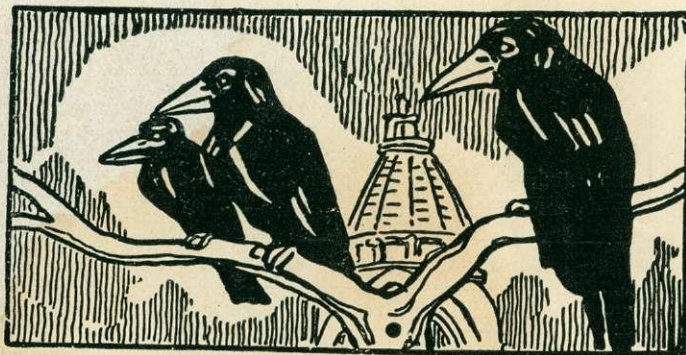
Az Országos Magyar Foxterrier- és Tacskó-Tenyésztők Egyesülete közli az érdeklődőkkel, hogy egyesületünk alkalmas hely hiányában f. évi április hó 19-én Nyíregyházán csak országos műkotorékversenyt rendez borzra és rókára. Minden versenyben tiszteletdíjat adunk. Debrecen város tiszteletdíjéért tacskók és foxterrierek együttesen versenyeznek. A díj értéke: 2 millió korona. Versenybíró: Fischer Ede főerdész, Ormező.

Nevezési ívekért érdeklődők forduljanak alulírottához. Nevezési határidő 1925. április 15.

Sátoraljaújhely, 1925. márc. 24.

Görgy Géza
ügyvezető-elnök.

MI·UJSÁG AZ·ÁLLAT· KERTBEN?

BUDAPEST FŐVÁROS ÁLLAT- ÉS NÖVÉNYKERTJÉNEK KÖZLEMÉNYEI

Budapest, 1925.

XII. évfolyam. 7.—8. szám.

Április 1.—15.

KIADJA: BUDAPEST FŐVÁROS
ÁLLAT- ÉS NÖVÉNYKERTJE

Az állat- és növénykert igazgatóságának
közreműködésével szerkeszti:
RAITSITS EMIL DR.

Megjelen mint az „A TERMÉSZET”
:o: :o: :o: melléklapja :o: :o: :o:

• H Í R E K •

Racka juhok. A kiveszőfélben levő racka juhokból az állatkert igazgatósága Debrecenből pár racka juhot szerzett be. A hatalmas pödrött-szarvú juhok a nagyhegy völgyében láthatók.

Szalontai vörös disznó. A szalontai vörös kocánk öt darab életerős kan malacot vetett. Elválasztásuk után néhány tenyészállatként eladásra kerül vagy állatcsere tárgyát képezheti. Aki igényt tart rájuk, az forduljon az állatkert igazgatóságához.

Angoramacskaik. Az ebtartás megnehezítésével az állatkedvelők figyelme az angoramacskák felé irányult. Angoramacskaállományunk ez idén igen megszorodott és egyik látványossága állatkertünknek. A napokban *Orczy Mária* gyönyörű angoramacskát ajándékozott állatkertünknek, a lelkes adományozónak ezúton is hálás köszönetet mondunk.

Ürgét kér az állatkert. *Mráz György* plébános a múlt években ürgéket ajándékozott állatkertünknek, amelyek el is szaporodtak és a látogatóközönség kedvenceivé váltak. A mostani hosszú telet, sajnos, nem bírták ki s mind elpusztultak. Aki teheti, az küldjön állatkertünk részére néhány ürgét.

A tengeri állatszállítmány megérkezését minden pillanatban várjuk, lehet, amikor e sorok a sajtót elhagyják aquariumunk a tengeri halaktól és egyéb állatoktól népes lesz. A husvéti ünnepek idejében a látogatóközönségünk örömét így sok újdonságban lelheti.

Állatkertünknek 1925. évben a következő ajándékokat küldték, melyekért ezúton is hálás köszönetünket fejezzük ki.

1 gatyás ölyv, 4 vetési varjú, 1 lángbagoly; *Graefl Andor*, földbirtokos, Kétköz, Hevesmegye.

1 angoramacska; *Szőnyi Lajos*, fényképészeti műintézet, Budapest.

1 bagoly; *Tóth János*, Budapest.
Kukacos liszt; *Bánd Gyula*, Budapest.

1 vetési lúd; *nemeskéri Kis Géza*, m. kir. fővadászmester, Göd.

1 mokus; *Barcsa Klára*, Budapest.

1 bernáthegyi kutya; *Kohn Hugóné*, Diviaky, Stubnianska-Teplice.

1 angoramacska; *Orczy Mária*, székesfővárosi tanácsnok leánya, Budapest.

20 drb szőlőoltvány; *Emödi szőlőtelepítő r.-t.*, Budapest.

2 foltos salamandra; *Kiss Kató*, Budapest.

1 görény; *Erdőgondnokság*, Valkó.

2 fajgalamb; *Fekete József* banktisztviselő, Budapest.

Jegesmedvék. *Ruhe* alföldi állatkereskedő mindezeidig nem küldött értesítést a jegesmedvék szállításáról. Az állatkert igazgatósága mindennap várja a sürgőnyt, mely a jegesmedvék és az időközben befogott fókák utrakelését jelenti.

A madárház tavaszi hangulatban. Az állatkert vadkacsái részint az állatkert területén, másrészt a városligeti tó környékén fészkeléshez fogott. A rügyező fákon az éneklő madarak serege násznapjait éli. Páváink díszes nászruhában párjuknak udvarolnak. Az állatkert igazgatósága a keltető gépeket is felállította. Nagyban készülnek az ezidei víziszárnyas befogásra is. A befogott hazai víziszárnyasok egyrésze állatkertünk állományának gyarapítására szolgál, másik része külföldi állatkertekkel való cseretárgyát képezi.

Cserebogár. Az állatkert madarainak a cserebogár csemege. A kártékony rovar jelentkezése idejében összefogott cserebogarakat leforrázás után megszárihatjuk és állatkertünknek felküldhetjük. Az adományt köszönettel fogadjuk.

A rókavár is új lakókra vár. A téli hónapokban gazdasági okokból kevesebb rókát tartunk, most tavasszal azonban a rókavár benépesítésére is gondunk van. Állatkertünk szívesen veszi, ha rókát és borzot ajándékba kaphat.

Olvasóink figyelmébe ajánljuk lapunkat és egyúttal arra kérjük, hogy minél több előfizetőt szerezzenek. Lapunk olvasótáborának gyarapodása lapunk szellemi részének bővülését is jelenti.

:: A kiadásért felelős: RAITITS EMIL dr. ::

Az apróhirdetés egyszeri megjelenése 10.000 korona

➡ Csakis válaszbélyeg beküldése esetén felelünk ➡

„A Természet” előfizetési ára félévre 30.000 korona.

Természettudományi Közöny. Szerkeszti: *Ilosvay Lajos* közreműködésével *Gorka Sándor*. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Eszterházy-u. 16.

„**Magyar Foxterrier-Tenyésztők Egyesülete**” Budapest. Állatorvosi főiskola poliklinikája, VII., Rottenbillér-utca 23–25. Telefon: József 8–30.

Országos Vizsla-Club igazgatósága Budapest, VIII., Nap-u. 4. Telefon: József: 4–14.

Magyar Foxterrier- és Tacskótenyésztők Országos Egyesülete. Székhely: Sátoraljaújhely.

„**Magyar Dobermannosok**” kutyás összejöveteleket „Vörösbéka” vendéglő (I., Krisztina-körút 107. Karátsonyi-utca mellett) külön termében tartják minden hó első keddjén 1/20 órakor. — Az Egyesület kiváló sportkezekbe díjtalanul juttat telivér dobermannokat.

Magyar Nemes Kanáritenyésztők Országos Egylete. Székhely: Budapest, VII., Wesselényi-utca 27.

Budapesti Aquarium- és Terrarium-Egyesület magyar természetbarátok társasága összejövetelet a *Schmidhofer*-féle vendéglő (II., Fő-u. 8.) különtermében tartja.

Állatbarátok lépjenek be az *Állatvédőegyesületbe*, Budapest, IX., Ernő-u. 13.

Diszhalak kaphatók az állatkert aquariumában.

Pálmákat a legelőnyösebben vásárolhat az állatkert pálmaházában.

Drótszőrű foxterrier fedező kan „*Boy v. Puti*” (apja: *Rauhgraf v. Haltertal*, anyja: *Baby Johannesstein*): fedezetési díj 500.000 K. a M. F. T. E. tagok foxterrierjei részére 50% engedmény. Tulajdonos: *Piller Károly* Budapest, VII., Miksa-utca 8., f. 3.

Cserkész-Kardos (apja: *Leo v. Degernoos*, anyja: *Pardon Karamel*) simaszőrű, foxterrier kan fedezésre rendelkezésre áll. Cím: *Köves Andor* VII., Péterffy Sándor-u. 24.

EBKIÁLLÍTÁS BUDAPESTEN, AZ ÁLLATORVOSI FŐISKOLA TERÜLETÉN 1925 MAJUS 3-ÁN.

A magyar kutyák című könyv kapható a szerzőnél: *Raitsits Emil dr.*, VII., István-út 2. (József 8–30.) Ara 150.000 K.

Rókákat szívesen vesz át az Állatkert igazgatósága.

Angliából importált elsőrangú simaszőrű foxterrier kan, *Flying Fox* (*Drumlee Ringleader-Disgrace*) megegyezés szerint fedez. A feltételek megtudhatók a tulajdonosnál: *Bernthaller Béla* (Budapest, IX., Mátyás-u. 18.).

Cserkészkölyök, elsőrangú simaszőrű fedezőkan, apja: *Lágymányos Detector*, anyja: *Pardon Caramel*. Fedezési feltételek: *Hufnagel György* III., Berend-u. 1.

„**Cserkész Komisz**” Derby- és Vándordíj győztes (1924) fedeztetésre rendelkezésre áll. *Ruwald Gyula* (VI., Szív-u. 28.)

Magyar juhász kutyák törzskönyvezését tudományos nézőpontból végrehajtja hétköznapiokon d. e. az állatorvosi főiskola poliklinikája (VII., István-út 2., telefon: József 8–30.). A törzskönyvezés díjtalan.

Országos Vizsla-Club tenyésztelepe **Sárosd**. Vezető: *Pfieglér Ferenc*. Az összes vizslafajták, nyers és betanított példányok kaphatók.

Eredeti angol fácántojások (*Mongolicus torquatus*) korlátlan mennyiségben kaphatók: *Pfieglér Ferenc* Sárosd.

Őstípusú 1–1½ éves puli kant vásárolna az alanti cím. A puli származása, külsejének leírása, esetleg fényképe és árajánlat *Raitsits Emil dr.* címére VII., Rottenbillér-u. 23–25 küldendő.

Hungarian Hurrah (*Flying Fox — Hungarian Diamond*) simaszőrű foxterrier kan fedezésre rendelkezésre áll. Fedezési díj megegyezés szerint. Tenyésztőtulajdonos: *újjvári Cseh Ödön*, I., Fortuna-utca 8. II.

Elsőrangú foxterrier kutyák: „*Foresters Boy*” (*Ch. Fountan Forester—Vera v. Rosenau*) elsőrangú, kotorékversenyben I. díjat nyert, simaszőrű, 5 éves kotorékfoxterrier. — „*Dorka Eger*” (*Egood Freed of Dorincourt—Cilla Hazátlan*) simaszőrű, 3 éves, nagyon szép tenyészszuka. Továbbá 3 drb simaszőrű, 6 hónapos, 2 kan, 1 szuka (*Flying Fox—Dorka Eger*) eladók: *Hollik Ede*, *Tarnóca*, u. p. Kápolna.

„**Cserkész Kormos**” fedeztetésre rendelkezésre áll: *Kazány Tivadar* Budapest, III., Szent Endrei-út 44.

Elsőrangú kotorék foxterrier: *Kutyavár Jutka Fia* (*Maros Borró* derbygyőztes — *Jutka Hazátlan* örökös kotorékchampion) 2.000.000 koronáért eladó, cím: *Schäfer József* fővadász *Érd*.

Angol pointer, pedigrees, 6 kan, 1 szuka-kölyök eladó. Cím: *Fekete főerdőtanácsos*, Budapest, II., Retek-utca 44.

:: :: A kiadásért felelős: **RAITSITS EMIL dr.** :: ::

HA AZT AKARJA, HOGY
KUTYÁJA
 SZÉPEN FEJLŐDJÉK, ETESSE
FATTINGER
 KUTYALEPÉNNYEL
 MÁR KAPHATÓ:
SKABA ÉS PLÖKL-NÉL
 BUDAPEST VI., VILMOS CSÁSZÁR-ÚT 33

HALÁSZATI FELSZERELÉSEK, LAWN-TENNIS-HÁLÓK,
 GAZDASÁGI KÖTÉLÁRUK, HEVEDEREK, ZSINEGEK,
 SZÖVŐFONALAK, SZÖVŐPAMUTOK, LENFONALAK
ÁDÁM MIKSA R.T.-NÁL
 FŐÜZLET: IV., FERENC JÓZSEF-RAKPART 6-7 TELEFON JÓZSEF 61-48
 FIOKÜZLET: VI., THOKÓLY-ÚT 16 TELEFON JÓZSEF 61-17

KÚN SÁNDOR
 FESTEK, KENCE, ZSIRADÉK, KÁTRÁNY
 ÉS VEGYITERMÉKEK GYÁRI RAKTÁRA
 TELEFON: JÓZSEF 61-23
 BUDAPEST IV., FERENC JÓZSEF-RAKPART 18